

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 28.030 van 28 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE KETELAERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnische moslim te zijn, de Bosnische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Hozici, gelegen in de gemeente Novi Grad (voorheen Bosanski Novi, Servische Republiek, RS, Bosnië-Herzegovina).

Tijdens de oorlog in Bosnië, in het jaar 1992, werd u gedurende 60 dagen opgesloten in het stadium in het toenmalige Bosanski Novi, dat ingericht was als detentie- of concentratiekamp voor etnische moslims uit de regio.

Met de hulp van de Vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties (UNHCR) slaagde u er toen in Bosnië te verlaten en uiteindelijk kwam u begin 1993 terecht in Duitsland, waar u een speciaal statuut als oorlogsvluchteling uit Bosnië genoot.

In 1997 werd u door de Duitse autoriteiten naar Bosnië gerepatrieerd.

Na uw terugkeer vestigde u zich in de gemeente Sanski Most, gelegen in de Federatie van Moslims en Kroatië.

U leerde daar uw huidige echtgenote, (R. M.) (O.V. 6.328.242), kennen met wie u in 1998 ging samenwonen.

Sindsdien woonden jullie op verschillende adressen in de gemeente Sanski Most.

Tot het jaar 2000 had u geen enkele toegang tot uw woning in Hozici. Pas vanaf dat jaar begon men regelingen te treffen opdat etnische moslims konden terugkeren naar hun

woningen in de Servische Republiek. Dat jaar keerde u een eerste keer terug naar de woning van uw vader in Hozici.

U keerde hierna nog geregeld terug naar deze woning en leefde afwisselend in Hozici en Sanksi Most. Uw domicilieadres bleef steeds in Sanski Most. Daar had uw broer, die in Zweden woonachtig is, drie jaar geleden een woning gekocht, die u van hem huurde.

In september 2007 besliste u samen met uw echtgenote en jullie twee minderjarige kinderen definitief in Hozici te gaan wonen. Naast jullie waren er nog een vijftiental andere etnische moslims – het gaat hier evenwel enkel om oudere personen – die terugkeerden naar Hozici.

Uw zoon begon er zijn eerste jaar van de lagere school aan de lokale dorpschool. Daar werd hij dagelijks geslagen en gepest door kinderen van etnisch Servische afkomst. U zou hiervoor meerdere keren tevergeefs bij deze school en bij de politie gaan klagen zijn. Niemand nam uw problemen evenwel ernstig.

Ook u werd het slachtoffer van provocaties en beledigingen omwille van uw etnische origine en het feit dat u was teruggekeerd naar de Servische Republiek in Bosnië. Enkele keren werden de ramen van uw woning – waarvan u de eerste verdieping enigszins had hersteld – ingegoooid. Ook hiervoor zocht u tevergeefs herhaaldelijk hulp bij de plaatselijke politie.

U kon deze provocaties uiteindelijk niet langer verdragen en na anderhalve tot twee maanden in Hozici gewoond te hebben, keerde u met uw gezin terug naar Sanski Most, waar jullie andermaal jullie intrek namen in de woning van uw broer. Daar bleven jullie wonen tot jullie vertrek naar België eind 2008.

In Sanski Most kende u financiële problemen. U vond er geen werk en als gevolg van uw financiële problemen kon u de medische verzorging van uw dochter (M.) niet betalen. Direct na haar geboorte, in 2003, had zij namelijk een hartoperatie ondergaan in Sarajevo.

U voelde zich in de Federatie ook een vluchteling. U was van de Servische Republiek afkomstig, maar kon daar onmogelijk met uw gezin een normaal leven leiden. Uiteindelijk besliste u samen met uw gezin Bosnië te verlaten. Begin oktober 2008 verlieten u, uw echtgenote en jullie twee minderjarige kinderen Bosnië, om op 3 oktober 2008 hier in België aan te komen.

Op 7 oktober 2008 diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee vervallen Bosnische paspoorten van u en uw echtgenote; medische attesten die betrekking hebben op de hartoperatie van uw dochter en de opvolging van haar medische toestand; de Bosnische identiteitskaarten van u en uw echtgenote, uitgereikt te Sanski Most op respectievelijk 28 oktober 2004 en 18 februari 2005; de Bosnische rijbewijzen van u en uw echtgenote, eveneens uitgereikt te Sanski Most; uw huwelijksakte, uitgereikt te Sanski Most op 19 augustus 2008; De Bosnische internationale geboorteaktes van uw beide minderjarige kinderen; enkele internetartikels over de actuele situatie in Bosnië; de beslissing van het ministerie voor vluchtelingen en ontheemden van de Servische Republiek, afdeling Novi Grad, van 3 december 2002, om uw vernielde familiewoning in Novi Grad, gelegen op het adres Urijnaski Put, terug te geven; en uw lidkaart van de organisatie 'Liga voor Kampgevangenen van Bosnië-Herzegovina', uitgereikt op 28 augustus 2006.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen elementen of gegevens heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Bosnië anno 2008 verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging of dat u zich alsnog op bedoelde vrees kan beroepen in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten niet kan gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande uw terugkeer naar de Servische Republiek in Bosnië op enkele belangrijke punten niet stroken met de verklaringen hierover afgelegd door uw echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u in september 2007 vanuit Sanski Most (Federatie van Moslims en Kroaten) samen met uw gezin naar uw geboortedorp Hozici, gelegen in de Servische Republiek, te zijn teruggekeerd en daar toen anderhalve tot twee maanden gewoond te hebben in de

woning die voordien uw vader toebehoorde. Jullie zoon (A.) ging daar in Hozici naar school en volgde er de eerste maanden van de eerste klas van de lagere school in het dorpsschooltje. Als gevolg van problemen die jullie daar kenden, keerden jullie na deze korte periode terug naar Sanski Most, waar jullie nog langer dan één jaar – tot jullie uiteindelijke vertrek naar België - verbleven in de woning van uw broer. Jullie zoon vervulde daar in Sanski Most zijn eerste leerjaar en begon er tevens de eerste maanden van het tweede leerjaar (gehoorverslag man CGVS, p. 3 tem. 6 en 8).

Uw echtgenote, daarentegen, stelde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie pas in 2008 in de Servische Republiek in Bosnië gingen wonen. Jullie zouden toen van juni tot september 2008 in Novi Grad in een woning, die voordien aan uw vader toebehoorde, gewoond hebben. Deze laatste zou deze woning nog voor de oorlog gekocht hebben als tweede woning. Jullie zoon begon in september 2008 aan het tweede leerjaar in een school in Novi Grad. Daarvoor liep hij het eerste leerjaar school in Sanski Most (gehoorverslag vrouw CGVS, p. 2).

Geconfronteerd met uw verklaring dat jullie in 2007 enige tijd in Hozici hebben gewoond, ontkende uw echtgenote dat dit het geval was.

Volgens haar verklaringen verbleven jullie het ganse jaar 2007 in Sanski Most. Ze voegde er nog aan toe dat de woning van uw vader in Hozici toebehoort aan uw jongste broer en dat u de woning van uw vader in Novi Grad geërfd had. Derhalve konden jullie onmogelijk in Hozici gaan wonen zijn (gehoorverslag vrouw CGVS, p. 2 en 3).

Opmerkelijk zijn ook de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande het schoollopen van uw zoon. De problemen van jullie zoon op school vormden immers één van jullie motieven om de Servische Republiek te verlaten.

Het is tevens bevreemdend dat geen van jullie beiden de naam kende van de school waar jullie zoon gepest werd of wist wie het hoofd van deze school was (gehoorverslag man CGVS, p. 5 en gehoorverslag vrouw CGVS, p. 4).

Hier kan tot slot nog aan worden toegevoegd dat u en uw echtgenote er ook niet in slaagden enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat jullie effectief recent teruggekeerd zijn naar de Servische Republiek en daar enige tijd verbleven hebben (gehoorverslag man CGVS, p. 7 en gehoorverslag vrouw CGVS, p. 4).

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde terugkeer met uw gezin naar de Servische Republiek in Bosnië en de door u aangehaalde problemen in deze regio.

Wat betreft de door u aangehaalde moeilijke persoonlijke financiële situatie in Sanski Most, die het gevolg was van het feit dat er in de regio een tekort is aan werk, dient te worden opgemerkt dat socio-economische moeilijkheden niet zonder meer ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Over het feit dat u zich in Bosnië niet langer kon vestigen in de Servische Republiek en zich in de Federatie van Moslims en Kroaten een vluchteling voelde en werd beschouwd (CGVS, p. 8), dient te worden opgemerkt dat u in 1997 opteerde voor een hervestiging in Sanski Most, gelegen in de Federatie, waar u als moslim terecht kwam in een gemeenschap overwegend bestaande uit moslims GVS, p. 4). Sindsdien bent u daar woonachtig.

Uw echtgenote is bovendien afkomstig uit deze regio, waar ook een groot deel van uw naaste familie zich ge(her)verstigd heeft (CGVS, p. 2 en 8). Luidens uw verklaringen beschikte u er over een woning die toebehoorde aan uw broer in Zweden aan wie u huurgeld betaalde (CGVS, p. 4). U kende ook geen problemen op administratief vlak in Sanski Most (CGVS, p. 8). U bent in het bezit van een identiteitskaart uitgereikt in Sanski Most en kon zich probleemloos inschrijven in het arbeidsbureau daar (CGVS, p. 3).

Dit alles wijst op een degelijke integratie en getuigt niet van discriminatie of achterstelling door de lokale autoriteiten in Sanski Most omwille van uw afkomst uit de Servische Republiek.

U beaamde dit ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal door te stellen geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in de Federatie van Moslims en Kroaten en buiten uw persoonlijke financiële problemen in Sanski Most geen andere problemen gekend te hebben (CGVS, p. 8).

Dat u zich daar een vluchteling voelde/voelt of zo aanzien werd/wordt, is op zich niet afdoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In geval van problemen kan u zich immers voor bescherming richten tot uw autoriteiten.

Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen om de medische verzorging van uw dochter te betalen als gevolg van voornoemde precaire persoonlijke financiële situatie, dient voorts te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat u in deze door de Bosnische autoriteiten onterecht zou behandeld zijn.

Bovendien werden de hoge kosten van de operatie en hospitalisatie van uw dochter, volgens uw verklaringen, volledig door derden terugbetaald (CGVS, p. 9).

Wat betreft deze door u aangehaalde medische problemen van uw dochter dient tot slot te worden gesteld dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen.

Uw identiteit, deze van uw kinderen, uw huwelijk, het verblijf van u en uw echtgenote in het verleden in Duitsland, uw verblijf in 1992 in een detentiekamp, en herverkrijgen van uw eigendommen in de Servische Republiek, staan hier vooreerst geheel niet ter discussie.

De door u neergelegde internetartikels hebben dan weer slechts betrekking op de algemene situatie in Bosnië, meer bepaald in de Servische Republiek, en handelen niet over de door u aangehaalde persoonlijke problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 maart 2009 een schending aan van de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht, aangezien “zijn verhaal niet correct is weergegeven” om reden dat “bepaalde zaken onjuist vertaald zijn, mogelijks omdat de tolk van een ander land of regio zou zijn geweest” en “mogelijks door het feit dat Hozici en Novi Grad slechts 15 km van elkaar verwijderd zijn”.

Hij verbetert dat hij in juni 2008 samen met zijn vrouw en kinderen verhuisd is naar Novi Grad, in de Servische Republiek, waar hij zijn intrek nam in een huis dat hij van zijn vader had geërfd.

Hij geeft aan dat zijn zoon (A.) zijn eerste schooljaar heeft gevolgd van 3 september 2007 tot 31 augustus 2008 in Sanski Most, gelegen in de Federatie van Moslims en Kroaten, en dat hij pas in september 2008 zijn tweede schooljaar heeft begonnen in Novi Grad, waarnaar ze ondertussen waren verhuisd. Hij legt ter staving van deze bewering twee stukken neer van de scholen in Sanski Most en Novi Grad waar zijn zoon school heeft gelopen.

Hij verklaart dat hij Novi Grad in oktober 2008 verliet en naar België reisde. Hij stelt dat “terugkeren naar Sanski Most was geen optie, gezien zij daar nu ook aanzien worden als vluchtelingen, waar zij ook op alle mogelijke manier aan de kant zullen worden gezet.”

Hij verklaart dat scholen in Bosnië geen duidelijke naam hebben, zoals dat in België wel het geval is, en dat veel lokale dorpschooltjes niet eens bij naam worden genoemd. Hij laat gelden dat dit ook blijkt uit de voormelde stukken die hij neerlegt met betrekking tot de schoolgang van zijn zoon.

Hij wijst er op dat “*niet iedereen weet de juiste naam van de directie van de school waar zijn of haar kind les volgt*”, en dat hij wél de naam kon opgeven van twee leraressen van zijn zoon.

Hij benadrukt dat het stuk afkomstig van de school in Novi Grad waar zijn zoon school heeft gelopen, hoe dan ook een bewijs uitmaakt van zijn terugkeer naar de Servische Republiek.

2.2. De Raad merkt op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteenvalt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoeker vóór deze fase van zijn asielprocedure, nooit enig probleem meldde in verband met de vertaling van zijn gezegden. Nochtans was hem bij de aanvang van zijn verhoor van 11 februari 2009 op het Commissariaat-generaal (zie verslag, p. 1) medegedeeld dat hij dergelijke problemen in voorkomend geval onmiddellijk diende te melden. Verzoekers opmerkingen over de vertaling komen aldus té laat en worden door de Raad niet aangenomen. Uit de vragenlijst van 15 oktober 2008 en het verhoorverslag van 11 februari 2009 blijkt ook niet dat dergelijke problemen zouden zijn gerezen.

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn vrouw over hun terugkeer naar de Servische Republiek binnen Bosnië, steun vinden in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, verschaft verzoeker er geen plausibele uitleg voor. Vastgesteld wordt dat verzoeker nu in zijn verzoekschrift louter een versie van de feiten debiteert die overeenstemt met de verklaringen van zijn echtgenote. Zijn uitleg om de tegenstrijdigheden te verklaren, faalt derhalve.

Verzoekers beweringen aangaande de school zijn trouwens in strijd met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Daaruit blijkt dat scholen in Bosnië wel degelijk een naam hebben; in de bedoelde stukken worden de scholen aangeduid met de namen “Joegoslavische Lagere School 5 oktober” en “Sveti Sava”.

Daaruit blijkt ook dat de school in Novi Grad die verzoekers zoon naar zijn verklaring zou hebben bezocht, in tegenstelling tot zijn verklaring dat een directeur “*is er niet*” (zie verhoorverslag van 11 februari 2009, p. 5), wel degelijk een directeur heeft.

De Raad hecht evenwel geen positieve bewijswaarde aan de voormelde stukken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, hetgeen gelet op het voorgaande in casu niet het geval is.

Daarnaast betreffen de twee stukken faxkopieën, waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht wegens het gemak waarmee dergelijke documenten te vervalsen zijn door knip- en plakwerk. Niettegenstaande verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat de originelen van deze stukken “*heden per post onderweg zijn*” omdat “*op 03, 04 en 05 maart 2009 heeft de Post gestaakt, waardoor de brieven veel later en dus ook niet tijdig toekomen*”, blijft hij heden nog steeds in gebreke ze voor te leggen.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn terugkeer vanuit de Federatie van Moslims en Kroaten naar de Servische Republiek in Bosnië niet aannemelijk maakt, en dat aan deze terugkeer derhalve geen geloof kan worden gehecht.

Er wordt dan ook evenmin geloof gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn gezin naar zijn verklaringen in dit landsgedeelte beweert te hebben gekend.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder een schending aan van artikel 51/4, §2 en §3 van de voormelde wet van 15 december 1980, aangezien *“bepaalde elementen slecht en onjuist werden vertaald”*, en hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal werd bijgestaan door een tolk die de verklaringen uit het Servo-Kroatisch enkel kon omzetten naar het Frans terwijl de proceduretaal het Nederlands is en zijn raadsman aanwezig bij dit verhoor Nederlandstalig is.

2.4. De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 2.2.

Daarnaast dient opgemerkt dat uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257; RvS 9 maart 2004, nr. 128.986).

2.5. Verzoeker voert tot slot een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij merkt op dat hij inderdaad financiële problemen kende in zijn land van herkomst, maar benadrukt dat *“dit zijn niet dé drijfveren om hier in België asiel te vragen”*.

Hij verklaart zijn land van herkomst ontvlucht te zijn omdat hij en zijn gezin in de Servische Republiek omwille van hun religieuze overtuiging worden belaagd door Servische orthodoxen en zij niet naar Sanski Most in de Federatie van Moslims en Kroaten kunnen aangezien *“men zal daar hoe dan ook aanzien worden als vluchteling en dit zal onmiskenbaar zware gevolgen hebben”*.

Hij stelt dat hij en zijn gezin *“kunnen niet terecht bij de overheidsdiensten, gezien zij telkenmale worden wandelen gestuurd en nergens enige bescherming verkrijgen”*.

Hij meent dan ook dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.6. De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan de terugkeer van verzoeker naar de Servische Republiek binnen Bosnië, en dus ook niet aan de problemen die hij er zou hebben gekend omwille van zijn geloofsovertuiging.

De Raad schaarft zich verder achter de motivering van de bestreden beslissing dat:

“Wat betreft de door u aangehaalde moeilijke persoonlijke financiële situatie in Sanski Most, die het gevolg was van het feit dat er in de regio een tekort is aan werk, dient te worden opgemerkt dat socio-economische moeilijkheden niet zonder meer ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.”-verzoeker verklaart hoe dan ook nu in zijn verzoekschrift dat deze financiële problemen niet tot zijn asielmotieven behoren-, en dat:

“Over het feit dat u zich in de Federatie van Moslims en Kroaten een vluchteling voelde en werd beschouwd (CGVS, p. 8), dient te worden opgemerkt dat u in 1997 opteerde voor een hervestiging in Sanski Most, gelegen in de Federatie, waar u als moslim terechtkwam in een gemeenschap overwegend bestaande uit moslims GVS, p. 4). Sindsdien bent u daar woonachtig. Uw echtgenote is bovendien afkomstig uit deze regio, waar ook een groot deel van uw naaste familie zich ge(her)verstigd heeft (CGVS, p. 2 en 8). Luidens uw verklaringen beschikte u er over een woning die toebehoorde aan uw broer in Zweden aan wie u huurgeld betaalde (CGVS, p. 4). U kende ook geen problemen op administratief vlak in Sanski Most (CGVS, p. 8). U bent in het bezit van een identiteitskaart uitgereikt in Sanski Most en kon zich probleemloos inschrijven in het arbeidsbureau daar (CGVS, p. 3). Dit alles wijst op een degelijke integratie en getuigt niet van discriminatie of achterstelling door de lokale autoriteiten in Sanski Most omwille van uw afkomst uit de Servische Republiek. U beaamde dit ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal door te stellen geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in de Federatie van Moslims en Kroaten en buiten uw

persoonlijke financiële problemen in Sanski Most geen andere problemen gekend te hebben (CGVS, p. 8). Dat u zich daar een vluchteling voelde/voelt of zo aanzien werd/wordt, is op zich niet afdoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In geval van problemen kan u zich immers voor bescherming richten tot uw autoriteiten.”

De Raad schaart zich ook achter de motivering van de bestreden beslissing in verband met de problemen van verzoeker om de medische verzorging van zijn dochter te betalen.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, beantwoordt verzoeker niet aan de criteria van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 om als vluchteling erkend te worden.

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog een schending aan van artikel 48/4, §1 en §2, b. en c. en artikel 48/5, c. van de voormelde wet van 15 december 1980, aangezien “*hij en zijn familie zullen onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen door Servische orthodoxen*”.

3.2. De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan de terugkeer van verzoeker naar de Servische Republiek binnen Bosnië, en dus ook niet aan de problemen die hij er beweert te hebben gekend omwille van zijn geloofsovertuiging.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit een reëel risico op ernstige schade blijkt in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad hiertoe over enige aanwijzing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 mei 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.